

Матвійв алмаз

Валентин Чемерис

В сім'ї слюсаря Матвія Сороки сталася така пригода: п'ятирічний синок Льонька, граючись у кімнаті в партизанів, ненароком розбив шибку.

Схопивши гарячого потиличника, Льонька шмигнув за шафу і притаївся, аби перечасувати в схованці батьків гнів.

Вранці, коли Матвій збирався на роботу, дружина дала йому п'ять карбованців.

— Йтимеш з роботи, забіжиш у "Тисячу дрібничок" і купиш алмаз. Сам засклиш вікно,— коротко веліла йому.

Повернувся Матвій додому не о п'ятій, як завжди, а о восьмій вечора.

— Придбав склоріз?—до нього дружина.— Чи, може, гроші пропиячив?

— Та-а...— мнеться Матвій.— Ро-розумієш, я не пропропив. Вибрали мене сьогодні в редколегію нашої стінної газети.

— Вітаю, а де алмаз?

— Та ро-розумієш, вибр-рали... Хлопці кажуть, випити за це треба. Щоб я, виходить, добре писав... Ну, не міг же я в кущі... Це ж нечесно. От і пропили. Така вже традиція.

Дружина погнівалася трохи, а ранком знову п'ятірку тицяє.

— Це на алмаз! Та гляди ж мені!..

Чекала Матвія аж до дев'ятої вечора. Аж ось і вія приходить, чуб до лоба прилип, очі блищать, щось веселе наспівує.

— Придбав?

— Та-а-а...— спіткнувся Матвій на рівному.

— Знову очі заливав? — ойкнула дружина.

— Та ні-і... Не пропив... Чесне слово, не пропив. Р-ро-зумієш, сьогодні на засіданні цехкому висунули мене керівником антирелігійного гуртка. Хлопці и глаголять, що треба... щоб я, значить, ду-дурман релігійний розганяв... Ну, р-р-розумієш, не міг же я в кущі... Така вже традиція. От і посиділи в кафе... Хіба я винуватий, що мене вибрали?

— Оце традиції! — кипіла дружина.

Збігло два дні. Дружина гнівалася, а на третій день завалася:

— Треба щось із шибкою робити. Холодно ж!

— Давай п'ятірку,— каже Матвій.— Неодмінно куплю.

І знову Матвій причовгав о дев'ятій вечора. Метнула на нього дружина розпачливий погляд і в крик:

— Куди тебе сьогодні вибирали?

— В добровільне пожежне товариство заводу,— і чоловім ухопився за одвірок, щоб не впасти.— А хлопці тут як тут: треба випити, щоб не горіло ніде... Не міг же я в кущі... Та й традиція...

Ночував Матвій на кухні.

Бранці дружина ухвалила:

— Більше я тобі не довіряю. Сама куплю алмаз.

А в обідню перерву вона подзвонила чоловікові на роботу.

— Матюшо,— ніжно щебетала вона.— Не забудь сьогодні зайти до скляра, щоб навідався до нас і засклав шибку.

— Ти ж брала п'ятірку на алмаз! — здивувався чоловік.

— Ну розумієш...— ще ніжніше защебетала дружина.— Мене щойно вибрали в жіночий комітет фабрики...